תאיר נרי

בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א

בס"ד, גליון מס' **49**
פרשת **שמיני** כ"ו בניסן תש"ע

נקודת אור - הרב אמיר בן דוד שליט"א

מפ-סח לפה-צח

עברנו את ליל הסדר וחג הפסח ונמצאים אנו בראשית ימי ספירת העומר. ימים אלו, במקורם, לולא מות תלמידי ר' עקיבא, הם ימים טובים, ימי ההכנה לקבלת התורה שתבוא בסוף ארבעים ותשעה ימי הספירה. על פי הקבלה, הדרגה הרוחנית שאדם מגיע אליה בליל הסדר - הוא מגיע בליל חג השבועות, בתום כל ימי הספירה. ההבדל הוא שבליל הסדר, אדם מגיע לדרגות גבוהות בדילוג, קפיצה - **פסח**, ובימי הספירה, אדם מתקן בכל יום בחינה אחת, ספירה אחת, חסד שבחסד, גבורה שבחסד, עד מלכות שבמלכות. בליל הסדר, התעלינו במדרגות, כמו ביציאת מצרים שהייתה באתערותא דלעילא, בחסד, לא מצד הזכות של עם ישראל. לעומת זאת, בשאר ימי הספירה, אנו צריכים להשתדל ולהתאמץ - אתערותא דלתתא, כדי לקנות ביגיעתנו את המדרגות ולהיות ראויים למעמד הר סיני - קבלת התורה.

כיצד, אם כן, ננצל ימים אלו לתיקון? כיצד נתעלה ונהייה ראויים מחדש ל"חתונה" עם הקב"ה? שוב חזרה בתשובה? עוד פעם תיקון המידות? זה הופך כבר לדבר שבשגרה ואנו כבר לא מתייחסים כל כך ברצינות ולא באמת עובדים. כך עוברת התקופה של ספירת העומר, לאחריה ימי בין המייצרים וכבר מתכוננים שוב לימים הנוראים של השנה הבאה. עוברת שנה ועוד שנה ו"עדיין לא נושענו!". האם עשינו משהו במהלך השנים? האם התקדמנו או שנשארנו "תקועים" והשלמנו עם המצב שהגענו אליו?

◆

איך נעלה בעבודת ה'?

דומני כי כדי לנצל את ההזדמנויות ואת הימים המיוחדים והמסוגלים שהקב"ה מזמן לנו לתיקון, צריך בראש ובראשונה לדעת כי - אנו חסרים. איננו מושלמים. אך יחד עם זאת, איננו משלימים עם העבודה הזאת, רוצים ושואפים אנו להתקדם, להתקרב יותר לאבא שבשמים, להיות כלים לקבלה, לקבל מהתורה שאנו לומדים, מהשעורים שאנו שומעים, להיפתח לשינויים מדפוסי חיינו הרגילים ולא לפחד להשתנות.

כיצד נדע מה עלינו לתקן? ובכן צריך לדעת, היכן שקשה לך - שם התיקון שלך. כל הניסיונות שהקב"ה שולח לאדם הם כדי לתקנו. אם כן, מתוך הניסיונות ניתן לגלות מה עלינו לתקן. זאת בתנאי שאדם יתבונן, ינתח מה שעבר עליו, האם הגיב נכון? אם לא - יחשוב כיצד עליו לנהוג בפעם הבאה, כיון שאם לא עמד בניסיון, הקב"ה ישלח לו ניסיון דומה בעתיד כדי שיתקן מה שצריך.

לדוגמא: בפרשתינו, ישנה אריכות ופרוט בעניין מאכלות אסורות. דורשי רשומות כבר דרשו כי כמו שאדם נזהר במה שהוא מכניס לפיו, כפל כפליים צריך להיזהר במה שמוציא מפיו.

> **הפה, הדיבור, הוא כלי התקשורת המרכזי בין אנשים וזה מה שמייחד אותנו משאר בעלי החיים. לפיכך, די ברור שהרבה ניסיונות יהיו לאדם בדיבור. יכול להיות דיבור נקי, תמים וישר - כזה שמחבר בין אנשים ומנגד - דיבור עוקצני, ציני, שנון, חלקלק ומתוחכם שמפריד ביניהם.**

הפה, הדיבור, הוא כלי התקשורת המרכזי בין אנשים וזה מה שמייחד אותנו משאר בעלי החיים. לפיכך, די ברור שהרבה ניסיונות יהיו לאדם בדיבור. יכול להיות דיבור נקי, תמים וישר - כזה שמחבר בין אנשים ומנגד - דיבור עוקצני, ציני, שנון, חלקלק ומתוחכם שמפריד ביניהם. אנשים יכולים להתווכח ולא להסכים האחד עם השני - בוויכוח תרבותי. כל אחד ישמע את דברי חברו ולא יתפרץ לתוך דבריו. כך יישאר אדם נינוח בסוף הויכוח.

בויכוח קולני, כל אחד מתפרץ לדברי חברו ולא נותן לו אפשרות להשלים את דבריו, דבר זה בא מגאווה, כעס ועצבים וזוהי ממש עצת היצר הרע. לא משנה כלל אם הנך צודק בטענותיך אם לאו. אם נפתח לתהליך תמידי של עבודה עצמית והתקרבות לקב"ה, ממילא, העבודה תהיה קלה יותר, נעימה ומהירה יותר, עד שנזכה כולנו ל"חתונה" הנכספת, להופעת שכינה וגילוי מלך המשיח במהרה ברחמים.

בגליון השבוע

מאמר מפי **הרב ניר בן ארצי שליט"א**

הלכות **ספירת העומר**

הפיל והיתד הרב סעדיה דנן

סימני טהרה **ר' חנן חסן**

ועוד

מאורות **ישראל**

אם מדבר אדם דברים קדושים ומרגיש צער בקרבו,
יידע שהנפש הטמאה שלו,
היא זאת הכואבת על שהיא הולכת ופוחתת,
וממילא הטוב יילך ויגבר. (אורות הקודש ג, רפז)

סבא,
זו הזכות שלך.
צלצל עכשיו
וקבל הצעת מחיר
לקניה משפחתית
תפילין בית אל
כל כל המהדרין
1-800 תפילין www.tefillin.co.il
02-9975158 | 1-800-795554

חדש!!
בשעה טובה ומוצלחת
האתר הרישמי של
"תאיר נרי"
בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א
עלה לרשת.
שיעורי [illegible] של הרב
גלריית תמונות
[illegible]
רישום לקבלת עלון [illegible]
[illegible]
ועוד...
www.tairneri.co.il

זמני **שבת**

	כניסת שבת	יציאת שבת
ירושלים	18:28	19:41
ת"א	18:44	19:43
ב"ש	18:42	19:42
חיפה	18:35	19:43

יוצא לאור ע"י
תאיר נרי
בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א
מושב תלמים 26 ד.נ לכיש דרום 79315
טל. 1-599-599-590 פקס. 08-6610015
דוא"ל. tairneri@gmail.com

הגליון מוקדש לרפואתו השלמה
של מו"ר הראשון לציון
הרה"ג מרדכי צמח בן מזל
בתוך כל חולי עם ישראל

עלון ילדים

מסביב לשלחן השבת

שמיני

יְלָדִים מְתוּקִים, פָּרָשַׁת הַשָּׁבוּעַ פּוֹתַחַת בַּפָּסוּק "וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו **וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל**. וַיֹּאמֶר אֶל אַהֲרֹן קַח לְךָ עֵגֶל בֶּן בָּקָר..". כַּאֲשֶׁר מַבִּיטִים בְּהֶמְשֵׁךְ הַפְּסוּקִים, אָנוּ רוֹאִים שֶׁרַק לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו נֶאֶמְרִים צִוּוּיִים, אַךְ לְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא נֶאֱמַר כְּלוּם. אִם-כָּךְ, מַדּוּעַ הֵם נִקְרְאוּ? **רַשִׁ"י** מַסְבִּיר לָנוּ שֶׁזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל נִקְרְאוּ כְּדֵי שֶׁיִּרְאוּ שֶׁה' הוּא שֶׁמְּצַוֶּה אֶת אַהֲרֹן לִהְיוֹת כֹּהֵן גָּדוֹל, וְלֹא אַהֲרֹן "לָקַח" אֶת הַתַּפְקִיד לְעַצְמוֹ, וְכָךְ לֹא תִּהְיֶה מַחֲלֹקֶת חַס וְחָלִילָה. **חז"ל בַּמִּדְרָשׁ** מְלַמְּדִים אוֹתָנוּ דָּבָר נוֹסָף וּמְאֹד חָשׁוּב: "אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא: נִמְשְׁלוּ יִשְׂרָאֵל לָעוֹף. מָה הָעוֹף הַזֶּה אֵינוֹ פּוֹרֵחַ לְלֹא כְּנָפַיִם, **כָּךְ יִשְׂרָאֵל לֹא יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת דָּבָר לְלֹא זְקֵנֵיהֶם**".

רַבִּי עֲקִיבָא מְלַמְּדֵנוּ שֶׁמֹּשֶׁה קָרָא לְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא רַק כְּדֵי לִמְנֹעַ מַחֲלֹקֶת, אֶלָּא מִפְּנֵי שֶׁדָּבָר שֶׁנַּעֲשָׂה לְלֹא הַסְכָּמָה שֶׁל הַזְּקֵנִים - לֹא יָכוֹל לְהַצְלִיחַ, וְכַנֶּאֱמַר בַּפָּסוּק: "שְׁאַל אָבִיךָ וְיַגֵּדְךָ זְקֵנֶיךָ וְיֹאמְרוּ לָךְ" וּמוֹסִיפִים חז"ל וְאוֹמְרִים - "כָּל הַנּוֹטֵל (לוֹקֵחַ) עֵצָה מֵהַזְּקֵנִים אֵינוֹ נִכְשָׁל", וּכְפִי שֶׁנִּכְתַּב בַּתַּלְמוּד (מַסֶּכֶת קִדּוּשִׁין): זָקֵן נִקְרָא כָּךְ כִּי אֵלּוּ רָאשֵׁי תֵּבוֹת שֶׁל "**זֶה קָנָה** חָכְמָה".

אָנוּ לְמֵדִים מִכָּךְ שֶׁהַזְּקֵנִים הַחֲכָמִים בְּעַם יִשְׂרָאֵל הֵם שֶׁבִּזְכוּתָם עוֹמֵד עַם יִשְׂרָאֵל, וּבְכַנְפֵיהֶם הֵם מְגִינִים עַל עַם יִשְׂרָאֵל, וְלָכֵן מְצַוָּה אוֹתָנוּ הַתּוֹרָה "מִפְּנֵי שֵׂיבָה תָּקוּם וְהָדַרְתָּ פְּנֵי זָקֵן" - נְתִינַת כָּבוֹד לְכָל אָדָם מְבֻגָּר מֵאִתָּנוּ, וּבִמְיֻחָד לְזִקְנֵי הַחֲכָמִים בְּעַם יִשְׂרָאֵל. אָמְנָם - בְּמָקוֹם שֶׁבּוֹ אֵין שְׁמִירָה עַל תּוֹרָה וּמִצְווֹת עֲלוּלִים הַזְּקֵנִים לְהֵחָשֵׁב חַס וְחָלִילָה כְּמַעֲמָסָה, וְיֵשׁ אֲנָשִׁים שֶׁאַף מְנַסִּים לְהִתְנַתֵּק מֵהוֹרֵיהֶם עַל יְדֵי שְׁלִיחָתָם לְ"בֵית אָבוֹת" וְנִתּוּק הַקֶּשֶׁר עִמָּם, ה' יִשְׁמֹר. אוּלָם יְהוּדִים יִרְאֵי שָׁמַיִם, הַמִּתְנַהֲגִים לְפִי צִוּוּי הַתּוֹרָה, רוֹאִים בְּמִדְרַשׁ חז"ל עַל פָּרָשָׁתֵנוּ עוֹד מַעֲלָה גְּדוֹלָה בִּזְקֵנִים - הֵם אֵלּוּ שֶׁבִּזְכוּתָם מִתְקַיֵּם עַם יִשְׂרָאֵל!

"ותצא אש מלפני ד' ותאכל על המזבח את העולה ואת החלבים, וירא כל העם..." (ט, כד)

מה רבו מעשיך ה'...

שריפות יער

גָּדִי וְאָחִיו יוּבַל נִכְנְסוּ לַמְּכוֹנִית כְּדֵי לִנְסֹעַ לְבַקֵּר אֶת סָבָתָם שֶׁבִּירוּשָׁלַיִם. גָּדִי הִדְלִיק אֶת הָרַדְיוֹ וּלְפֶתַע שָׁמַע בַּחֲדָשׁוֹת: "**הַדֶּרֶךְ לִירוּשָׁלַיִם חֲסוּמָה בִּגְלַל שְׂרֵפָה גְּדוֹלָה לְיַד הַיִּשּׁוּב שֹׁרֶשׁ!**".

"טוֹב שֶׁלֹּא יָצָאנוּ לַדֶּרֶךְ עֲדַיִן" אָמַר יוּבַל, "נְחַכֶּה עַד שֶׁהַכְּבִישׁ יִפָּתַח לִתְנוּעָה".

"מַדּוּעַ קָרְתָה הַשְּׂרֵפָה הַזֹּאת?" שָׁאַל גָּדִי. "שְׂרֵיפוֹת יַעַר קוֹרוֹת פְּעָמִים רַבּוֹת עַל יְדֵי אֲנָשִׁים לֹא זְהִירִים, שֶׁעוֹשִׂים מְדוּרוֹת בַּיַּעַר וְלֹא דוֹאֲגִים לְכַבּוֹת אוֹתָן כָּרָאוּי", הִסְבִּיר יוּבַל. "הַסַּכָּנָה לְהִתְפַּתְּחוּת שְׂרֵפַת יַעַר, גְּדוֹלָה יוֹתֵר בִּזְמַן הַקַּיִץ, בִּימֵי שָׁרָב, שֶׁאָז הַצִּמְחִיָּה יְבֵשָׁה וּמְנַשְּׁבוֹת רוּחוֹת חַמּוֹת. הַשְּׂרֵפָה מִתְלַקַּחַת בִּמְהִירוּת וּמִתְפַּשֶּׁטֶת עִם כִּוּוּן הָרוּחַ לְלֹא מַעֲצוֹר!". "בָּרוּךְ הַשֵּׁם שֶׁיֵּשׁ אֶת מְכַבֵּי הָאֵשׁ!" אָמַר גָּדִי. "נָכוֹן, גָּדִי", אָמַר יוּבַל, "גַּם בִּזְמַן נְטִיעַת הַיַּעַר, דּוֹאֲגִים לַעֲשׂוֹת רְוָחִים גְּדוֹלִים בֵּין הַחֶלְקוֹת, כְּדֵי לַעֲצֹר שְׂרֵיפוֹת שֶׁיִּקְרוּ בֶּעָתִיד. אֲבָל הֲכִי טוֹב זֶה לִמְנֹעַ אֶת הַשְּׂרֵפָה מִלְּכַתְּחִלָּה, עַל יְדֵי הַקְפָּדָה עַל **כְּלָלֵי הַבְּטִיחוּת!** מֻתָּר לְהַדְלִיק אֵשׁ אַךְ וְרַק בְּהַשְׁגָּחַת מְבֻגָּר וְרַק בִּמְקוֹמוֹת בַּיַּעַר הַמְּיֹעָדִים לְכָךְ וּלְהַרְחִיק מֵאֵזוֹר הַמְּדוּרָה עֲנָפִים וְחֳמָרִים דְּלִיקִים. כַּאֲשֶׁר יֵשׁ רוּחַ חֲזָקָה, אֵין לְהַדְלִיק אֵשׁ בְּמָקוֹם פָּתוּחַ וּלְהַקְפִּיד בְּסִיּוּם הַקּוּמְזִיץ לְכַבּוֹת אֶת הָאֵשׁ הֵיטֵב וּלְכַסּוֹתָהּ בֶּעָפָר. אִם בְּכָל זֹאת הִתְלַקְּחָה דְּלֵקָה, יֵשׁ לְהַרְחִיק מִמֶּנָּה בִּמְהִירוּת אֲנָשִׁים וּלְהִתְקַשֵּׁר לִמְכַבֵּי הָאֵשׁ בַּמִּסְפָּר **102**".

ספר ויקרא
בהר-בחוקותי
אמור
אחרי מות-קדושים
תזריע-מצורע
שמיני
צו
ויקרא

גדולי ישראל

הכירו את... רבי מנחם זמבא (יום פטירתו י"ט ניסן)

רַבֵּינוּ נוֹלַד בִּשְׁנַת תרמ"ג, בָּעִיר וַרְשָׁא בִּירַת פּוֹלִין, אֶחָד מִמֶּרְכְּזֵי הַיַּהֲדוּת בְּאֵירוֹפָּה שֶׁלִּפְנֵי הַשּׁוֹאָה. שָׁם גָּדַל וּמֵת עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם. בְּמֶשֶׁךְ כָּל חַיָּיו נוֹדַע ר' מְנַחֵם כְּאִישׁ פֶּלֶא, עִלּוּי עָצוּם בַּתּוֹרָה - כֻּלּוֹ מָלֵא מַעְיְנוֹת הַתּוֹרָה וּפִיו מֵפִיק מַרְגָּלִיּוֹת, כְּשֶׁיִּרְאַת ה' שֶׁבּוֹ קוֹדֶמֶת וּגְדוֹלָה מֵחָכְמַת הַתּוֹרָה שֶׁבּוֹ. אַחַר נִשּׂוּאָיו, יָשַׁב ר' מְנַחֵם וְשָׁקַד עַל הַתּוֹרָה בְּהַתְמָדָה מַפְלִיאָה. בַּחוּרֵי יְשִׁיבוֹת הָיוּ פּוֹנִים וְשׁוֹאֲלִים אוֹתוֹ שְׁאֵלוֹת בְּסוּגְיוֹת הַיְשִׁיבָה וְתַלְמִידֵי חֲכָמִים הִתְדַּיְּנוּ עִמּוֹ בְּכָל חֶלְקֵי הַתּוֹרָה. ר' מְנַחֵם עָבַר לָגוּר בִּמְעוֹנוֹ שֶׁל חָמִיו, שֶׁהָיָה אֶחָד מֵעֲשִׁירֵי וַרְשָׁא שֶׁהִבְטִיחַ לְפַרְנֵס אוֹתוֹ וְאֶת מִשְׁפַּחְתּוֹ בְּמֶשֶׁךְ 20 שָׁנָה, כְּדֵי שֶׁרַבֵּינוּ יוּכַל לְהַשְׁקִיעַ אֶת כָּל כֹּחוֹתָיו בַּתּוֹרָה מִתּוֹךְ שַׁלְוָה וְיִשּׁוּב הַדַּעַת.

שְׁנֵיהֶם קִיְּמוּ הַבְטָחָתָם - חָמִיו נִפְטַר בְּתֹם 20 הַשָּׁנָה בָּהֶן הִבְטִיחַ לְפַרְנְסוֹ וְר' מְנַחֵם, צָמַח כְּיָחִיד וּמְיֻחָד מִגְּאוֹנֵי פּוֹלִין. הֶחָפֵץ חַיִּים, כְּשֶׁבָּא לְוַרְשָׁא לְהַדְפִּיס אֶת סְפָרָיו, כָּל כָּךְ הִתְפַּעֵל מֵר' מְנַחֵם עַד שֶׁיָּשַׁב יָמִים שְׁלֵמִים לְדַבֵּר אִתּוֹ בְּדִבְרֵי תּוֹרָה. כְּשֶׁשָּׁאַל הַסַּבָּא קַדִּישָׁא - ר' אֱלִיעֶזֶר אֶלְפַנְדְּרִי אֶת הָאַדְמוֹ"ר מִסְּלוֹנִים, מִי הֵם חַכְמֵי הַתּוֹרָה שֶׁבְּפּוֹלִין? אָמַר לוֹ הָאַדְמוֹ"ר כִּי ר' חַיִּים עוֹזֵר גְּרוֹדְזִינְסְקִי מֵחוּגֵי הַלִּיטָאִים וְר' מְנַחֵם זֶמְבָּא מֵחוּגֵי הַחֲסִידִים, הֵם הַיּוֹדְעִים לִסְפֹּר אֶת הַתּוֹרָה בְּאוֹתִיּוֹתֶיהָ.

בְּמֶשֶׁךְ שָׁלֹשׁ שָׁנִים שֶׁל עִנּוּיִים וּפַחַד מָוֶת בְּגֶטוֹ וַרְשָׁא, רַבֵּינוּ עָסַק בְּחִזּוּק הַשְּׂרִידִים בֶּאֱמוּנָה וּבַתּוֹרָה. רַבֵּינוּ הָיָה הַמּוֹקֵד לְכָל דָּבָר שֶׁבִּקְדֻשָּׁה וּבֶאֱמוּנָה וְהָיָה מַמָּשׁ הַמִּשְׁעֶנֶת שֶׁל שִׁשִּׁים רִבּוֹא יְהוּדִים שֶׁהָיוּ בְּמָצוֹר וּבְמַצָּב נוֹרָא. סַכָּנַת נְפָשׁוֹת הָיְתָה לָלֶכֶת בָּרְחוֹבוֹת, אוּלָם בְּלֵיל י"ט נִיסָן תש"ג נֶאֱלַץ רַבֵּינוּ לִמְצֹא מַחֲבוֹא חָדָשׁ מֵעֵבֶר לַכְּבִישׁ. כְּשֶׁיָּצָא ר' מְנַחֵם עִם נֶכְדּוֹ בֵּן הֶחָמֵשׁ בִּזְרוֹעוֹתָיו, גִּלּוּ אוֹתוֹ הַשּׁוֹטְרִים הַפּוֹלָנִים וְיָרוּ בּוֹ. בַּלַּיְלָה נִקְבַּר הַצַּדִּיק בֶּחָצֵר הַסְּמוּכָה - יָמִים סְפוּרִים לִפְנֵי שֶׁהָרְסוּ אֶת גֶּטוֹ וַרְשָׁה. בִּשְׁנַת תשי"ח הֵבִיאוּ אוֹתוֹ לִמְנוּחַת עוֹלָמִים בְּהַר הַמְּנוּחוֹת בִּירוּשָׁלַיִם. זְכוּתוֹ תָּגֵן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל.

את התשובות לחידה, יש לשלוח לפקס: 08-6610015
או בדואר אלקטרוני: tairneri@gmail.com

הסיפור שלי

במבט נוסף

חלק ב ואחרון

הֲדַס לֹא אוֹהֶבֶת אֶת חַג הַפֶּסַח. הִיא רוֹטֶנֶת לְעַצְמָהּ בְּשֶׁקֶט כְּשֶׁמּוּלָהּ יֵשׁ עֲבוֹדָה רַבָּה. כַּאֲשֶׁר אָחִיהָ הַגָּדוֹל, שְׁלוֹמִי, שׁוֹמֵעַ אוֹתָהּ הוּא לֹא מֵבִין עַל מָה הַמְּהוּמָה. "מָה אֶפְשָׁר לֹא לֶאֱהֹב בְּפֶסַח?" הוּא שׁוֹאֵל אוֹתָהּ. שְׁלוֹמִי חוֹשֵׁב שֶׁפֶּסַח זֶה פָּשׁוּט כֵּיף, טִיּוּלִים, מִפְגָּשׁ עִם הַמִּשְׁפָּחָה, חֹפֶשׁ אָרֹךְ. הֲדַס מְסָרֶבֶת לְהַסְכִּים לְדֵעוֹתָיו, נָכוֹן שֶׁכָּל זֶה כֵּיף, אֲבָל הֲדַס חוֹשֶׁבֶת שֶׁכָּל הָעֲבוֹדָה הַקָּשָׁה שֶׁלִּפְנֵי פֶּסַח פָּשׁוּט לֹא שָׁוָה אֶת זֶה. "אֵין דַּקָּה לִנְשֹׁם!" הִיא מַסְכֶּמֶת. שְׁלוֹמִי, בִּתְגוּבָה, צוֹחֵק וּמַצִּיעַ לַהֲדַס לַעֲשׂוֹת הַפְסָקָה וְלַעֲשׂוֹת אִתּוֹ טִיּוּל בַּשְּׁכוּנָה. בַּשְּׁכוּנָה כֻּלָּם הָיוּ עֲסוּקִים בְּנִקָּיוֹן וּבְסֵדֶר וְזֶה רַק הוֹכִיחַ לַהֲדַס שֶׁהִיא צוֹדֶקֶת. שְׁלוֹמִי, לְעֻמַּת זֹאת, שָׁאַל אוֹתָהּ: "אַתְּ מְרִיחָה אֶת הָרֵיחַ הַמְּיֻחָד הַזֶּה?"

"רֵיחַ? עַל מָה אַתָּה מְדַבֵּר?" הֲדַס שָׁאֲלָה וְאַחַר כָּךְ הוֹסִיפָה בְּצִינִיּוּת "כֵּן, רֵיחַ שֶׁל אֶקוֹנוֹמִיקָה..." שְׁלוֹמִי לֹא הִתְיָאֵשׁ מֵהַגִּישָׁה שֶׁל הֲדַס, "תִּסְתַּכְּלִי עַל הַפָּנִים שֶׁל הָאֲנָשִׁים, מָה אַתְּ רוֹאָה?" הֲדַס הִתְבּוֹנְנָה בְּרִכּוּז, לְהַפְתָּעָתָהּ הִיא רָאֲתָה שֶׁכֻּלָּם מְנַקִּים כְּשֶׁשִּׂמְחָה עַל פְּנֵיהֶם, הֵם לֹא נִרְאוּ סוֹבְלִים בִּכְלָל. "אֶה... הֵם נִרְאִים בְּסֵדֶר..." הִיא עָנְתָה בִּקְצָרָה. "תִּסְתַּכְּלִי טוֹב יוֹתֵר, הֲדַסִי, אֵיךְ הֵם נִרְאִים לָךְ?" שְׁלוֹמִי הִתְעַקֵּשׁ. לַהֲדַס הָיָה קָשֶׁה לוֹמַר שֶׁהֵם נִרְאִים מַמָּשׁ שְׂמֵחִים, כְּאִלּוּ הַהִתְעַסְּקוּת בְּנִקָּיוֹן מְנַקָּה גַּם מַשֶּׁהוּ פְּנִימִי. "זוֹכֶרֶת שֶׁנָּגְהּ הִתְחַתְּנָה?" שְׁלוֹמִי שָׁאַל, הוּא יָדַע שֶׁהֲדַס הִתְרַגְּשָׁה מְאֹד לִפְנֵי הַחֲתֻנָּה שֶׁל אֲחוֹתָהּ הַגְּדוֹלָה. "זוֹכֶרֶת כַּמָּה עָבַדְנוּ קָשֶׁה לִפְנֵי? הַהֲכָנוֹת, הָאִרְגּוּנִים, קְנִיּוֹת. נָכוֹן, לִפְעָמִים הָיָה מְאֹד קָשֶׁה וְיָרְדוּ קְצָת דְּמָעוֹת בַּדֶּרֶךְ, אֲבָל בְּעִקָּר, כֻּלָּנוּ שָׂמַחְנוּ לִקְרַאת הַיּוֹם הַגָּדוֹל, נָכוֹן?" הֲדַס הִנְהֲנָה, הִיא כְּבָר הֵבִינָה לְאָן אָחִיהָ חוֹתֵר. "אַתָּה בְּעֶצֶם אוֹמֵר, שֶׁחַג פֶּסַח הוּא 'הָאֵרוּעַ' שֶׁלָּנוּ?" הֲדַס שָׁאֲלָה בְּחִיּוּךְ. "בְּדִיּוּק! בָּאֲוִיר יֵשׁ רֵיחַ שֶׁל הִתְחַדְּשׁוּת, שֶׁל פְּרִיחָה, הֶחָמֵץ הוּא סֵמֶל לְכָל הַלִּכְלוּךְ שֶׁאֲנַחְנוּ רוֹצִים לְהוֹצִיא מֵעַצְמֵנוּ. אָז אֲנַחְנוּ מְנַקִּים בְּאוֹפֶן יְסוֹדִי אֶת הַבַּיִת, וּבַדֶּרֶךְ "מְנַקִּים" אֶת הַמִּדּוֹת הַמְקֻלְקָלוֹת שֶׁלָּנוּ וּמַגִּיעִים לָ'אֵרוּעַ' מוּכָנִים. חָשַׁבְתְּ פַּעַם לָלֶכֶת לְאֵרוּעַ בְּלִי לְהִתְאַרְגֵּן לִפְנֵי?" הֲדַס חִיְּכָה, הֵם הִמְשִׁיכוּ לָלֶכֶת בְּשֶׁקֶט, "מִדּוֹת מְקֻלְקָלוֹת, כְּמוֹ לְהִתְרַגֵּז בִּגְלַל עֲרֵמַת גַּרְבַּיִם..." הֲדַס הוֹסִיפָה וּשְׁלוֹמִי צָחַק בִּתְגוּבָה. "אֲנִי שָׂמֵחַ שֶׁהֵבַנְתְּ אֶת הָעִקָּר..." הֵם הִגִּיעוּ הַבַּיְתָה. "רַק עַל דָּבָר אֶחָד אֲנִי לֹא מַסְכִּימָה" הֲדַס אָמְרָה בְּהֶחְלֵטִיּוּת, שְׁלוֹמִי הֻפְתַּע, וְהִיא הוֹסִיפָה בְּצְחוֹק מִתְגַּלְגֵּל, "אֲנִי עֲדַיִן חוֹשֶׁבֶת שֶׁזֶּה הָיָה רֵיחַ שֶׁל אֶקוֹנוֹמִיקָה...."

סוף

שעשועון חידונים

משחק אותיות

בְּהֵמָה - תּוֹסִיף אוֹת,
כְּלִי תַּחְבּוּרָה יָשָׁן

●

עוֹף אָסוּר בַּאֲכִילָה - תּוֹרִיד אוֹת,
גָּזָל

●

שֶׁרֶץ - תּוֹרִיד אוֹת,
אֶבֶן

הפתרונות מהשעשועון שעבר:

1. חָזֶה - חָזָה
2. קֶרֶב - קְרָב
3. חֵלֶב - חָלָב

כותבי עלון ילדים:
הרב ישראל שנהב
הרב טל ת"מוביץ'
ירדן נאור
תהילה יפרת

לאור ההלכה - מפסקי מרן הראשל"צ הרה"ג מרדכי אליהו שליט"א

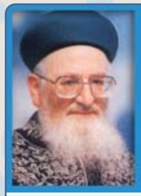

הלכות העומר

בימי הספירה מתו תלמידי רבי עקיבא בשלושה ושלושים יום, לכן נוהגים בימים אלו קצת אבילות. אנו נוהגים שלא לישא אישה עד ל"ד בעומר בבוקר. כן לא שומעים בימים אלו שירים בכלי נגינה או ברדיו. (דרכי הלכה על קיצש"ע סי' קכ ס"ק ח)

בימים אלו, שממעטים בהם בשמחה, יש נוהגים שאין מברכין "שהחיינו", לא על בגדים ולא על פירות, ויש נוהגים שלא מברכים שהחיינו על בגדים אבל מברכים על פירות. ולמנהגים אלו מותר לקנות בגדים חדשים וללובשם אח"כ. אמנם, יש שאין נוהגים בחומרות אלו כלל ומברכים שהחיינו על כל דבר - וכך נהוג. (עיין משנ"ב ס"ק ב, ועי' עוד הגד' או"ח רטז, וכה"ח ס"ק ד, דרכי הלכה שם ס"ק יא)

מנהגים שונים יש לגבי הפסקת האבילות ומ"מ צריכים בכל קהילה לנהוג מנהג אחד. אמנם במקום בו יש שתי קהילות או עדות - כל אחד ינהג כמנהגו. (שם, ס"ק ט)

נהגו שלא להסתפר ולהתגלח בימי הספירה. ואנו נוהגים בכך עד ל"ד בעומר בבוקר. אמנם, אבי הבן או המוהל והסנדק יכולים להסתפר בערב קודם הברית, וחסידים ואנשי מעשה הנוהגים כאר"י הקדוש שלא להסתפר עד ערב שבועות, לא יסתפרו גם משום הברית. (שם ס"ק י)

נוהגים שלא לעשות מלאכה אחד אנשים ואחד נשים כל ימי הספירה משקיעת החמה עד לאחר ספירת העומר, ויש שנהגו איסור מלאכה עד הבוקר. יש מקומות שרק נשים נזהרו מכך ולא אנשים. ואעפ"כ, לא נזהרים באיסור זה. על כן, טוב שלפחות הנשים תזהרנה לשמור מנהג זה מהשקיעה עד צאת הכוכבים. (עי' שו"ע תצג סע' ד וכה"ח ומשנ"ב שם. דרכי הלכה שם ס"ק יב)

נערך בידי הרב טל חיימוביץ'

מכון "אבי'ה" - הרב סעדיה דנן

סוד השחרור מהיתד

"כשהייתי קטן, אהבתי מאוד ללכת אל הקרקס. במיוחד אהבתי את מופעי החיות, ומכל החיות אהבתי את הפיל. במשך ההופעה הציג הייצור הענקי הזה את כישוריו המופלאים. התחננתי לאימי שתבקש מעובדי הקרקס לאפשר לי לפגוש את הפיל מאחורי הקלעים. אימי התנגדה, אך נדנודיי הלא פוסקים, הביאו אותה לפנות לאחד העובדים ולבקש ממנו למלא את בקשתי. הפתעתה הייתה גדולה כשהוא נענה בחיוב והוא ביקש ממנה להביא אותי בסוף ההופעות לשער הירוק.

המפגש עם הפיל עורר בי התרגשות עצומה, לאחר דקה, משכתי בשמלת אימי והפניתי את תשומת ליבה לכך שהפיל קשור בחבל, לא עבה במיוחד, ליתד אשר לא הייתה אלא חתיכת עץ קטנה, ורק כמה סנטימטרים ממנה היו תקועים באדמה. שאלתי: "הרי הפיל הענק הזה יכול לעקור עץ שלם מהשורש ללא קושי, איך הוא לו עוקר את היתד הקטנה הזו ובורח?! מה מחזיק אותו שם?!" תשובת אנשי הקרקס הייתה: "הפיל לא בורח משום שהוא פיל מאולף". שאלתי את השאלה המתבקשת: "אם הוא מאולף, אז למה בכלל צריך לקשור אותו?!" לא זכור לי שקבלתי תשובה הגיונית. לפני כמה שנים פגשתי מישהו חכם, שידע את התשובה. וכך אמר: "הפיל לא בורח, כי הוא קשור ליתד דומה, מאז היה צעיר מאוד". הוא עצם עיניים ודמיין את הפילון הקטן, רגע אחרי שנקשר ליתד...: "אני בטוח שאז הפילון דחף, משך, הזיע ועשה הכל כדי להשתחרר, אבל לשווא! היתד הייתה חזקה ממנו. אני מוכן להישבע, שהפילון היה נרדם כשהוא מותש מהמאמצים, כדי לקום למחרת היום ולנסות להשתחרר, וכך גם ביום שאחרי ובזה שאחריו. עד שהגיע היום, יום איום ונורא בחייו של הפילון, שבו השלים עם חוסר האונים שלו ונכנע לגורלו".

הפיל החזק והגדול הזה שאנחנו רואים בקרקס, לא בורח, כי הוא מאמין שהוא לא יכול. הוא זוכר את אי היכולת שלו, את תחושת חוסר האונים שהפנים מעט אחרי שנולד. הדבר הנורא הוא, שאף פעם הפיל לא הטיל ספק של ממש בתכונה הזו. הוא אף פעם לא ניסה לבחון את כוחו מחדש...

לצערנו, אנו פוגשים אנשים רבים אשר קטנות האמונה בעצמם ובכוחותיהם מביאה אותם לייאוש מהתפתחותם האישית, המקצועית, מלימודיהם, מחיי המשפחה, החברה, העם והמדינה. הם לא מאמינים שאפשר לשנות את הישגיהם, את מציאות החיים שבתוכה הם חיים ולראות עתיד. הם משועבדים ל'יתד העבדות' המביאה אותם לתפוס את עצמם כלא מוצלחים וכחסרי מסוגלות ויכולת לשנות את מצבם.

הפיל החזק והגדול הזה שאנחנו רואים בקרקס, לא בורח, כי הוא מאמין שהוא לא יכול. הוא זוכר את אי היכולת שלו, את תחושת חוסר האונים שהפנים מעט אחרי שנולד. הדבר הנורא הוא, שאף פעם הפיל לא הטיל ספק של ממש בתכונה הזו. הוא אף פעם לא ניסה לבחון את כוחו מחדש...

כיצד אפשר להשתחרר מ'יתד' העבדות?

'היתד הקטנה' משקפת את חוסר האמון של האדם באוצר החיים העצום הקיים בו, וממילא את קטנות האמונה בבורא עולם, המאפשר לאדם בהשגחתו את צמיחתו בכל מצב ומציאות. האמון-האמונה הם כח הגילוי, כח הגדילה והצמיחה, של הייחוד הטמון באדם ובעולם. כדברי המשורר: "המאמין בעצמו ובכוחותיו, הוא יעשה את הדרך שבין חייו לחלומו" (יורם טהר לב).

ומה צריך עם שלם כדי לצאת מבית עבדים?

מנהיג שיאמין בגודל החיים העצום הטמון בהם, ובמסוגלותם להשתחרר מ'יתד העבדות'. ואמנם משה רבנו מתחיל את דרכו, בסירובו ללכת לגאול את העם, באמירה: "והן לא יאמינו לי, ולא ישמעו בקולי". הטענה היא: אם אין בהם אמונה, ממילא הם לא יראו את אוצר החיים שבהם ואת ייעודם, ולכן לא יהיו מסוגלים ומוכנים להשתחרר מ'יתד העבדות', לה הם קשורים מלידתם.

הקב"ה מוכיח את משה ומעיד על עם ישראל שהם "מאמינים בני מאמינים", ואמנם כאשר משה מודיע לעם ישראל שד' נגלה אליו ומבשרם שהגיע זמן גאולתם תגובתם: "ויאמן העם, וישמעו כי פקד ד' את בני ישראל וכי ראה את עוניים, ויקדו וישתחוו". אמונתם מצביעה על כך ש'גרעין הגאולה' של עם, הנושא בקרבו את הקשר החי לאלוקיו, את הייעוד של "ממלכת כהנים וגוי קדוש", חי וקיים ומתחיל לצמוח - "הניצנים נראו בארץ", ובכך הגיע האביב לכל עמי העולם.

בשירת הים עלו בדרגה: "ויאמינו בד' ובמשה עבדו", האמינו באופן מוחלט שהקב"ה מתגלה באדם בפועל, וראיה לדבר - משה רבנו, שכל כוחו וחיותו באים ישירות מבוראו בכל רגע ורגע ממש. בכך הם עלו בדרגה, כי באו לאמונה בעצמם - בייעודם ובמסוגלותם להוציאו לפועל בעצמם. אז באו ל: "אז ישיר משה ובני ישראל" יחדיו, והשתחררו מ'יתד העבדות'.

כך הוא בבני המאמינים, מי שיאמין באמת בילד שלו, יאפשר לילד לפתוח את השער שדרכו יבוא לידיעה ברורה, שיש בו כח ייחודי ומסוגלות עצמית לבוא לשלמותו. מספיק מבוגר אחד שבאמת יאמין בילד, שיאמת ויאשר לו פעם אחר פעם, שיש בו, מבוראו, ייחודיות ומסוגלות עצמית לצמוח מהקשיים המזומנים לו, ודווקא מהם, ובכך יתאפשר לו להצמיח מייחודו, עולם שלם.

אבי'ה מאמנים באמונה | טל. 02-6567787 | Email:avia@dolev.org

"צדיק כתמר יפרח" - מדברי מורנו ורבנו הרב ניר בן ארצי שליט"א

כח הוידוי

הרמב"ם, בפרק א' מהלכות תשובה הלכה א' אומר: "כל מצוות שבתורה, בין עשה בין לא תעשה, אם עבר אדם על אחת מהן, בין בזדון בין בשגגה, כשיעשה תשובה וישוב מחטאו, **חייב להתוודות** לפני האל ברוך הוא. שנאמר 'איש או אישה כי יעשו... והתוודו את חטאם אשר עשו' (במדבר ה, ו-ז). זה וידוי דברים. וידוי זה מצוות עשה. כיצד מתוודין? אומר: אנא ה', חטאתי, עוויתי, פשעתי לפניך ועשיתי כך וכך והרי נחמתי ובושתי במעשי ולעולם איני חוזר לדבר זה... וכן בעלי חטאות ואשמות, בעת שמביאין קרבנותיהן על שגגתן או על זדונן, אין מתכפר להם בקרבנם, עד שיעשו תשובה ויתוודו וידוי דברים...".

כל אדם, המכסה חטאיו ואינו מתוודה עליהם ואינו מבקש מהקב"ה רחמים שיכפר לו על החטאים, לא נותנים לו פתח של תשובה והוא לא יצליח לטהר את המקומות שפגם בהם. בכל חטא שאדם עושה, נוצר מלאך רע וקליפה העוטפת את ליבו ורוחו. על כל חטא שנוסף, נוספים לו עוד מלאכים רעים וקליפות. אם הרבה לחטוא, נשמתו רוחו ופניו משחירים מרוב קליפות. כיוון שכך, כשאדם נכנע ורוצה לעשות תשובה, הוא חייב לעשות וידוי, כי הוידוי שאדם עושה, משחרר את הקליפה שעטפה אותו מאותו החטא או העוון וכך הוא משתחרר ועוזב את החטא. בזמן הוידוי, אדם מגלה את האמת, את מקום הסתר והמחבוא שבו הסתיר את החטא על מנת שלא יגלו אותו. כשהאמת נודעת והכל גלוי, כבר לא אכפת לאדם מהחטא, הוא משחרר אותו וכך הקליפה של אותו חטא - מתפרקת, אין לה עוד ערך.

בזמן הוידוי, כשאדם מפרט את חטאיו **לפני הקב"ה**, הוא מתמלא בושה, בכי ויראה ואז הקב"ה מרחם עליו ומכפר לו על עוונותיו. כל עוד אדם מחזיק בחטאו או בעוונו ולא מתוודה עליהם, הוא נהיה סגור, לחוץ ומתוח בתוך עצמו ולא יכול לתפקד. החוטא מתמלא בחרדות ופחד והכל קשה לו. כל יום וכל היום העוון רודף אחריו, מטריד אותו, תופס את מחשבותיו ולא מרפה מזיכרונו. כך שהאדם לא מסוגל להתרכז כמו שצריך והוא מצוי בבלבול קשה, כאילו סוחב על גבו שק של צרות.

בעקבות הוידוי, האדם משתחרר מהחטא, מרגיש ביטחון, אומץ וחיות, שמחה ומרץ, חשק ורצון להתחבר לקב"ה. **אין** מעצורים, אין קליפות החוסמות את החיבור לקב"ה והאדם מתעלה ברוחניות, מקבל אומץ וביטחון ונוצר סביבו מעגל של שלום.

התוצאות הנפלאות של התשובה והוידוי

בעקבות הוידוי, האדם משתחרר מהחטא, מרגיש ביטחון, אומץ וחיות, שמחה ומרץ, חשק ורצון להתחבר לקב"ה. אין מעצורים, אין קליפות החוסמות את החיבור לקב"ה והאדם מתעלה ברוחניות, מקבל אומץ וביטחון ונוצר סביבו מעגל של שלום:

שלום עם הקב"ה, שלום עם עצמו ומתוך כך - עם אשתו, משפחתו וכל הסובבים אותו. כיוון שהמחיצות בינו לבין הקב"ה נפלו - יש לו רוגע נפשי ללמוד תורה ולהתפלל בכוונה. ביום כיפור לפני התפילה, אנשים מבקשים סליחה זה מזה, בתפילה יש הזדמנות לומר וידוי ועל ידי כך, אדם מזדכך ומתעלה. חג הפסח הוא קרש קפיצה לזכות לטהרת גוף, נפש, רוח ונשמה, עזיבת כל הבלי העולם, כל חטאי העבר והתחלת חיים חדשים. כך זוכים להתגלות מלך המשיח מהר יותר וברחמים.

לאחר התגלות המשיח, העולם יעלה ברוחניות ויזדכך, מיום ליום, עד שיגיע הזמן שבו הקב"ה ישחוט את היצר הרע. כשאין יצר הרע, אין גם עוונות וחטאים, אין צורך בחטאות ואשמות. הקורבנות שיקריבו, יהיו קורבנות תודה. כדברי המדרש רבה (ויקרא, צו, פרשה ט) ..." דגליא לעתיד לבוא, כל הקורבנות בטילין, קרבן תודה אינו בטל. כל התפילות בטילות, הודאה אינה בטילה, הה"ד קול ששון וקול שמחה... קול אומרים הודו את ה' צבאות כי טוב - זו הודאה, מביאים תודה בית ה' - זה קרבן תודה". **בעגלא ובזמן קריב.**

למעוניינים בפגישה עם **הרב ניר בן ארצי שליט"א** להתייעצות וברכה
ניתן להתקשר לטל' 1-599-599-590 בין השעות 10:00 ל-15:00 בימים א'-ה'

צוהר לתיבה - ר' חנן חסן

מפרסת פרסה... מעלת גרה - האם מדובר ב"חותמות כשרות"?

הדרישה לקיומם של סימני טהרה בבעל החיים, כדי להתיר אכילתו, מעוררת את השאלה האם הסימנים הם רק חיצוניים, מעין "חותמות הכשר" שהקב"ה "הטביע" על גבי "המוצרים", כדי לאפשר לנו לזהותם, או שמא, יש קשר סיבתי בין הסימנים ובין ההיתר?

לאחר שהתורה מגדירה את הסימנים "**כל מפרסת פרסה ושוסעת שסע פרסת מעלת גרה בבהמה אתה תאכלו**", היא שבה ומזכירה ארבעה בעלי חיים העומדים רק באחת מהדרישות, דהיינו, יש להם רק סימן טהרה אחד. בהתייחסות לכל אחד מהם, התורה כמו מנמקת את האיסור לאכלו בשל העדר הסימן השני, ולדוגמא, בהתייחס לגמל, "**כי מעלה גרה הוא ופרסה איננו מפריס**". ואומר הרבי מליובאוויטש, שאף אם סימני הטהרה הוטבעו בבהמה לצורך בירור נושא הטהרה, עדיין, העובדה שדווקא סימנים אלה הם שנקבעו, כדי לסמן טהרה, מלמדת שהם קשורים לטהרה. הרמב"ן מנמק את האיסור לאכול מאכלות האסורים, בכך שהמאכלים שאנו אוכלים, נעשים בחלקם לדם מדמנו ובשר מבשרנו. המאכל מתעכל בגוף ונעשה חלק בלתי נפרד מהאדם שאכל אותו. לכן, אסרה התורה לאכול מאכלים מסוימים, כדי שלא יחדרו לגופנו תכונות פנימיות, **שאינן טובות**, **מהמאכל האסור**, כדי שפנימיותו של היהודי לא תושפע **ותתקלקל** חלילה כתוצאה מאכילת מאכל, בעל אופי **שלילי ומזיק**. לצערנו, אנו רואים את האלימות הפושה והולכת בקרב הנוער דהיום, שהצפייה **בסרטי ה"קטשופ"**, בהם **הדם ניגר** כמים, מגבירה את הקהות וחוסר הרגישות שלו **לשפיכות דמים** וגורמת **לזילות של חיי אדם.**

ואם אלה התוצאות מצפייה מרחוק (טלוויזיה, וידאו) **ומדם פיקטיבי**, מה התוצאה הצפויה מהכנסת בשרה של **חיה טורפת** אל תוך הגוף ממש ע"י אכילתו (וכן לגבי **עוף דורס**, או כל בעל חיים שקיומו בנוי על **גזילת חיותו** של האחר)? ואין המדובר רק ב**אכזריות**. התורה אוסרת למשל, גם את **החזיר**, הבוחר לחיות **ברפש**, ולאכול כל **זבל**, **פרש ופסולת**.

סימני הטהרה, באים ללמדנו **על דרך החיוב**, על תכונות דומות שעלינו לאמץ. המילה **סימן** באה להקל עלינו הגילוי והזכירה של עצם חשוב, ע"י שימוש **באמצעי** אחר. למעשה מדובר ב**סממן** שכמו נותן **טעם**, **ריח וגם צבע**, לדבר החשוב, כדי שנוכל **לזהות**, **לזכור**, **להבין ולהתחבר** לאותו העצם. זאת אומרת, שהתנהגותו של האדם צריכה להיות בגדר "**מפריס פרסה**" ו"**מעלה גרה**". מסימן **העלאת הגרה**, ניתן ללמוד שלפני כל צעד שאנו עומדים לנקוט בגשמי, דרושה פעולה של "**לעיסה**". ואין המדובר בפעם אחת, אלא יש להעלות את מה **שניגר** כבר אל הקיבה הראשונה, את המסקנות הראשוניות שהתקבלו, **ללעיסה חוזרת**. יש "**לטחון**" את הפרטים והעובדות "עד דק", לשקול אותם שוב, ולברר עוד פעם, אם לפעול בדרך שנראתה נכונה מלכתחילה, ואם כן, כיצד נכון לעשות זאת. המילה **פרסה**, נגזרת מפעולת **הפריסה** בה אנו מפרידים, ע"י חיתוך למשל, את **הפרוסה** מיתרת הלחם. **הפרסה** היא החלק התחתון ביותר (וחסר התחושה) בגוף הבהמה. היא נוגעת באדמה **ומבדילה** בין רגלה של הבהמה לבין הקרקע. כדי שהבהמה תהיה טהורה, נדרש גם אצלה **הפסק**, **רווח** בין הרגל לאדמה. כך גם היהודי צריך לשמור על מרחק, על **רווח והבדלה**, בין נפשו ובין הארץ, הארציות הגשמית. עליו לשמור שאפילו הכוחות הנמוכים ביותר בנפשו, המשולים לרגל, לא ישקעו בעניינים חומריים, ולהציב ביניהם **פרסה**.